

VIATA SPECTACOLULUI

Urmărirea vieții spectacolului după premieră, în constantele și modificările sale prevăzute și neprevăzute, nu este pentru redacția noastră o preocupare nouă. Restructurări ale spațiului de joc, nume noi pe așisele unor reprezentații mai de mult intrate în circuitul teatral, variațiile pulsului în relația cu publicul, ne prilejuiesc revenirea, deocamdată, asupra citorva montări bucureștene. Firește, vom relua această temă în continuare, consemnând și alte spectacole mai vechi sau mai noi cu distribuții primenite.

■ A XII-A NOAPTE

de Shakespeare

la Teatrul „Bulandra”

Viața spectacolului, viața lui de fiecare zi și de fiecare seară, e un tărîm al imprevizibilului: sînt unele care se secătuiesc repede, transformîndu-se în gesturi de rutină; altele trăiesc și îmbătrînesc normal, consumîndu-și pînă la ultima picătură resursele de vitalitate; sînt și cazuri rare cînd, sub influența cine știe cărui factor lăuntric sau de climat, un spectacol mai clorotic se oxigenează brusc, căpătînd o surprinzătoare energie. Așa s-a întîmplat, nu știu cînd și cum, cu *A XII-a noapte*, care-și sărbătorește zilele acestea prima aniversare; născut cu peripeții și dificultăți de respirație, avea la început un aer stîmjenit și momente de strălucire; o grație fragilă se amesteca ciudat cu hazul greoi, comun. Poate că mutarea pe scena-arenă din sala reamenajată de la Grădina Icoanei să fi reprezentat acel impuls înviorător; poate că simpla destindere, plăcerea unui excepțional grup de actori de a se întîlni și a juca împreună; poate că răspunsul spontan al spectatorilor, îndeobște tineri, reacționînd proaspăt și cu simpatie față de tonalitatea montării... Cert e că azi spectacolul, eliberat și de decorul greoi, mișcîndu-se parcă improvizat în spațiul convenției, are un aer senin, de glumă superioară, care-i stă foarte bine; farmecul actorilor (acest har de atîtea ori reprimat

Ion Caramitru (Feste)

cu jcnă) operează nestinjenit: farmecul a-parte, fără adjectiv însoțitor, al Ilenei Predescu; farmecul nițeluș pervers al lui Emmerich Schäffer; farmecul lunatic al lui Virgil Ogășanu; farmecul acrișor al Irinei Petrescu; farmecul acestui cuplu de neînchipuit, care a reușit să scape de leșt, devenind imponderabil — Petrică Gheorghiu, bon viveur entuziasat, și Mircea Diaconu, prinț diafan al prostiei candidă...

Trei noi prezențe pe afiș: Rodica Suciu (Maria), alertă, plăcută, încă insuficient eliberată de tracol pătrunderii într-o lume constituită. Dan Nuțu (Sebastian), jucându-se detașat de-a seducătorul fără voie. Și Ion Caramitru, un Feste cu totuși altfel decât incântătorul trubadur melancolic al lui Florian Pittiș: simbur de materie cenușie în jurul căruia totul capătă brusc altă rezonanță și alt sens. Silueta subțire și suplă are o mișcare vibrată de arc întins. Privirea cade pe parteneri, pătrunzătoare ca un fascicul de raze Roentgen. Vorbele sosesc încărcate de un subînțeles tăios-amar și se călătoresc mai departe, pe coama unui val de indulgență. Acest Feste înțelege oamenii și faptele lor, mobilurile cele mai tainice care-i animă — dar nu-i judecă, ba le oferă generos un alibi. Atunci când consimte să le ceară răsplată pentru un serviciu, aceasta e favoarea supremă pe care le-o poate da-rui — căci le lasă astfel iluzia unei relații care nu există, un embrion de certitudine pentru a-și apăra mândria. E un fantast, căruia zborul propriei imaginații îi joacă mereu renghiul, lăsându-l dezarmat; și are o slăbiciune secretă, un vis imposibil... Așa-l arată surusul — când tolerant, când puțin crud, când disperat. Și sufletul lui poetic: ca al nebunilor, al înțelepților, al bufonilor, care nu vor să părăsească jocul de-a viața, deși i-au priceput toate regulile, și de aceea se străduiesc cât pot să-i plămuiască un orizont îndepărtat.

Dar și ce echipă! Mai priviți odată afișul, și dați-vă seama ce densitate de talent pe metru pătrat de scenă...

■ FURTUNA

de Ostrovski

la Teatrul Național

„I. L. Caragiale”

Montată, inițial, pe scena Comedia, *Furtuna* lui Ostrovski pare a-și fi găsit adevăratele dimensiuni, locul cel mai potrivit, abia după mutarea la noul Național. Scena mare de aici creează senzația de spațiu nesfârșit, conferă atmosferei notă de monumentalitate, de gravitate, necesare piesei și

în egală măsură spectacolului conceput de George Teodorescu. Alăturându-le scenelor de exterior desfășurate în spații largi, aerate, interioarele devin, cu mai mare pregnanță, închisori întunecate, sufocante, deformând personalități umane, mutilând existențele. Furtuna se dezvăluie neîncătușată, nimicitoare, bătaia clopotelor capătă, într-adevăr, rezonanțe de glas ale destinului.

Reluarea pe scena sălii mari a marcat și debutul scenic al actriței Olga Delia Mateescu, proaspătă absolventă a Institutului de teatru. Preluând rolul Caterinei de la Leopoldina Bălănuță — creatoarea acestui rol la premieră — tinăra interpretează a reușit să-l reconstruiască după datele sale, să realizeze o versiune proprie, necontrazicându-o, dar nici calchiind-o pe prima. Actrița și-a investit eroina cu sinceritate și căldură, a desenat-o cu linii sigure, din fragilitate și forță, din spaimă, neliniști dar și o elocutoare dragoste de viață. Este o Caterină foarte tinăra, plămădită din pasiuni nestăvilite, trăind cu forță, cu maximă intensitate fiecare bucurie și fiecare nefericire.

Se cere relevantă orchestrarea rolului în ansamblul spectacolului, acordarea lui la tonul, la stilul general de interpretare. Reprezentațiile ce vor urma, vor aduce desigur și o împlinire a personajului sub aspectul nuanțării, al îmbogățirii cu accente, cu detalii expresive.

Olga Delia Mateescu (Caterina)

GAȚELE

de Al. Kirițescu

Teatrul „Nottara”

Camelia Zorlescu (Wanda Serafim)

În spectacolul care se joacă neconținut din octombrie 1971, în rolul „femeii fatale” Wanda Serafim, o nouă interpretă: Camelia Zorlescu. Actrița — a cărei frecvență scenică e cam rară în ultima vreme — s-a integrat bine în nucleul de la premieră. Ea aduce surpriză, o notă apăsată de mister, jucînd cu o mare sinceritate *drama* în atmosfera comediei.

VIATA E CA UN VAGON?

de Paul Everac

la Teatrul Mic

În rolul chimistului Pîrlea din *Viața e ca un vagon?* de Paul Everac joacă alternativ cu Florin Vasiliu, Vasile Nițulescu.

Acest actor, dintr-o plămădă specială, e lipsit în scenă de gesturi actoricești, și omenescul lui adine are rădăcini îndepărtate. Nițulescu e prin excelență un teluric. Chimistul lui e mistuit însă de lunateca chemare a pasiunii muncii, ambiția realizării *ideii* îi devastează existența. Nițulescu construiește un caracter cu o biografie răsucită de propria lui aspirație spre realizare, pentru un bine social. În „vagonul” lui Everac el aduce în bagaje, alături de sticla miraculoasă, un abur vizionar și năduful vieții.

MITICĂ POPESCU

de Țamil Petrescu

la Teatrul „Ion Vasilescu”

La aproape un an de la premieră, spectacolul cu *Mitică Popescu* al Teatrului „Ion Vasilescu” a adăugat pe afișul său numele a doi noi interpreți: Mariana Cercel și Florin Crăciunescu. Mariana Cercel, într-un rol de mică întindere, schițează o siluetă grațioasă, conferă personajului o foarte ușoară, dar binevenită nuanță de autoritate.

În rolul providențialului inspector, care va schimba prin apariția sa destinele personajelor, Florin Crăciunescu este autor al unui moment care se reține în spectacol, unul din momentele grave, de inflexiuni lirice, ale comediei. Actorul și-a construit personajul cu simplitate, cu sinceritate a expresiei, realizînd o scenă de autentică emoție, de caldă omenie.

T. Zamfir

Florin Crăciunescu (Secretarul general)

ROLURI ÎN PREGĂTIRE

LUCIA DOROFTEI

Teatrul Național
din Timișoara

A absolvit I.A.T.C. în anul 1968, fiind repartizată la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, unde a jucat în: Jocul de-a vacanța (*Madame Vintila*), Omul cel bun din Si-Ciuan (*Mi-Tzu*), Noaptea încercărilor (*D-ra Hardcastle*), Woyzeck (*Maria*), Paharul cu apă (*Abigail*). Din 1970 face parte din colectivul Teatrului Național din Timișoara unde a jucat în: Furtuna (*Miranda*), Viciile lui Scapin (*Zerbinette*), Camera de alături (*Mira*), Gaițele (*Margareta*), O fată imposibilă (*Mirela*), Micii burghezi (*Tatiana*), Suflète tari (*Ioana Boiu*). A doua față a medaliei (*Fany Cluceru*).

— Dețineți în Opera de trei parale rolul lui Polly. Cum vă simțiți în „universul” brechtian ?

— Am călcat pragul acestui univers în primul meu an de teatru la Piatra Neamț. În Omul cel bun din Si-Ciuan unde mi s-a încredințat un rol de trecere oarecum discretă : proprietăreasa Mi-Tzu. Sper că nu-mi ceri să îți vorbesc despre „efectul de înstrăinare” sau în general despre modalitățile teatrului brechtian ; nu aiți teoria brechtiană, cit poezia teatrului brechtian, înainte de toate, mă pasionează.

— Și personajul ?

— Polly ? Este o iubire mai veche a mea. Eram studentă la I.A.T.C. cînd, împreună cu alți colegi ai mei, ieșeam de la cursuri și dădeam fuga la Teatrul „Lucia Sturdza Bularandra”, plictisindu-i pe portari cu rugămințile noastre, ca să ne lase să intrăm la spectacolul cu Opera de trei parale. Acum însă, la gîndul că o voi întrupea eu, mă cam spe-

ric. Îmi apare ca un personaj nou. Și ca orice personaj nou, mă întîmpină cu foarte, foarte multe necunoscute. Mă strădui să le descifrez. Deocamdată, am o imagine subiectivă asupra rolului. Poate că adîncirea treptată a semnificațiilor personajului și lucrul cu regizorul Ion Taub (cu care mă înțeleg de minune), îmi vor dezvălui unghiuri de vedere, care mi-au stat pînă acum în umbră. Sper că și experiența acumulată în cei șase ani de teatru să-și spună și ea cuvîntul în înțelegerea rolului.

— Ce probleme speciale de interpretare vi se pun ?

— Printre multe probleme ale oricărui rol nou, de data asta există una foarte importantă : va trebui să și cînt. Am orgoliul să cred că, dacă Margareta Pislaru a reușit să fie actriță (și încă una foarte bună), eu voi izbuti să fiu... cîntăreată. Măcar puțin, puțin ! Dacă va fi nevoie, am să renunț și la fumat (dar asta să rămîină însă între noi, pentru că, dacă află regizorul, va trebui să mă țin de cuvînt !...)

FLORIN PIERSIC

Teatrul Național
„I. L. Caragiale“

O convorbire cu Florin Piersic nu e ușor de obținut. Dimineața repetă (pe scena mare a Naționalului) Danton, paralel cu Năpasta (pe scena mică). La ora unu fugе la Valenii de Munte, unde pînă la ora șase după amiază e Cristea Jder din filmul Ștefan cel Mare. Scara, la ora douăzeci e Tudor Vladimirescu în Zodia Taurului, iar la ora douăzecișidouă treizeci, e în sfîrșit... Florin, cel știut de pe vremea lui Peer Gynt, dispus să stăm de vorbă despre...

— Camille Desmoullins din Danton-ul lui Camil Petrescu.

— Actorii, în general, sînt fericiti cînd sînt distribuiți — cit mai des posibil. Deci, eu aș avea toate motivele să fiu un actor (om) fericit. Și sînt.

ROLURI ÎN PREGĂTIRE

Horea Popescu, de pildă, proaspăt venit la Național, m-a distribuit în *Moartea unui artist* de Horia Lovinescu — unde trebuia să fiu cel mai simpatic, cel mai îndrăgostit, cel mai... Mi-a plăcut rolul, mi-a plăcut piesa, mi-a plăcut Toma Dimășcu, mi-a plăcut Eugenia Popovici, — ce să mai vorbesc de Hinea Tomoroveanu care era iubita mea (în piesă). Apoi, același Horea Popescu m-a distribuit în *Coana Chirița* — nu într-un rol, ci în cinci: Leonaș și ipostazele lui — Inspectorul, Brișcarul, Tăranul, Aftorița.

Profesorul și regizorul meu dintîi mi-a fost maestrul Finți, care m-a iubit ca un al doilea tată. Lui îi datorez mult din ceea ce am făcut (dacă am făcut!). Dar cînd găsești un alt regizor, care să te urmărească în carieră, așa cum a făcut Horea Popescu sau Mihai Berechet, e și asta o fericire.

...A urmat Paul Everac cu *Fluturile*.

— Aș vrea să...

— Da, n-am uitat unde am vrut să ajung. A apărut noua și frumoasa sală a Teatrului Național, a „apărut“ *Danton*, a apărut Mircea Albulescu — dirijor tot Horea Popescu. Zice: „Iar am o pită pentru tine, Faină, *Camille Desmoullins*“. Așa este. Permanent la dreapta lui Danton. Un superb romantic, un îndrăgostit de viață, un îndrăgostit de revoluție; unul din cei mai mari ziaristi, care trăiește și moarte arzînd ca o flacără.

Am avut multe replici frumoase în multe piese, dar una ca asta, mai rar: „Știu. Milioane și milioane de oameni au murit... Milioane și milioane vor muri. (...) Dar numai moartea mea e moarte adevărată“...

— Încă ceva despre...

— Acum, în clipa în care stăm de vorbă, sînt atît de preocupat și îngrijorat pînă la obsesie de Ion nebulun din *Năpasta* lui Caragiale, de spectacolul acestui pasionat regizor Ion Cojar (spectacol ce va inaugura cea de a doua sală a Naționalului), de memorabila creație a sublimului Emil Botta, înfînt Camille Desmoullins e undeva foarte departe. De fapt, e în mîntea și sufletul meu, — ca toate rolurile pe care le-am jucat și le voi juca — și-și așteaptă înfrigurat rîndul.

— Și cînd...?

— Mîine dimineață repet Ion și Camille. După amiază, cot la cot cu Savel Stîpîl. filmez pe aeroportul Otopeni, rolul principal din *Agentul straniu*, după piesa lui H. Lovinescu *Omul care...* Dacă mai vrei să mai adăugăm ceva, mă aflu pe scenă sau în cabină. Și ca să închei cu o replică a lui Camille: „Mai am de spus!“...

Maria Marin